

Arrest

nr. 229 740 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 204 810 van 1 juni 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan de door hem ingeroepen vluchtmotieven en omdat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk dat zijn problemen in Afghanistan verband houden met zijn vrees voor de taliban.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker een begeleidende brief neer van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Allereerst dient er op te worden gewezen dat verwerende partij in haar verweernota aangeeft dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 wel degelijk werd meegenomen in de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming; de verwijzing in de beslissing naar de UNHCR Guidelines van 2016 betreft een materiële vergissing. De begane vergissing heeft verder geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen van 2018 wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft aangetoond dat zijn regio van herkomst onder controle van de taliban staat en hij de onveiligheid en de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp beklemtoont, wijst de Raad er samen met verweerder op dat dit noch door het CGVS noch door de Raad betwist werd. Evenmin blijkt, zoals aangeven in de bestreden beslissing, dat er geen rekening gehouden werd met de informatie over de controle van de Taliban in de regio van herkomst bij de beoordeling van het risico op gedwongen rekrutering, de verwesteringsproblematiek of de nood aan subsidiaire bescherming. Echter werd onder meer geoordeeld dat uit de beschikbare informatie (in casu het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan – recruitment by armed groups van september 2016, hetgeen reeds werd toegevoegd door verzoeker aan zijn verzoekschrift) blijkt dat het loutere feit dat iemand een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat de persoon in kwestie “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn de regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. van de betrokkene in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. De door verzoeker aangehaalde algemene informatie volstaat derhalve niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 204 810 van 1 juni 2018 waarin besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van zijn aangevoerde problemen met de taliban omdat hij zich niet wilde aansluiten bij hen, in gebreke.

Dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de Eligibility guidelines van augustus 2018 waarin gesteld wordt dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs” (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 55, eigen onderlijning).

Gelet op het voorgaande dient verzoeker concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft. Zij hierbij opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek evenmin concrete elementen aangebracht heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers verklaringen bleken immers zijn op tal van punten bijzonder vaag en summier, bleek zijn gedrag inconsistent en bleek zijn kennis dermate beperkt waardoor verzoeker het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij gedwongen werd zich aan te sluiten bij de taliban.

Wat de nieuwe stukken betreft die verzoeker neerlegt ter staving van zijn verwestering, zijnde een brief met eigen verklaring en brieven en foto's om de integratie in België aan te tonen, merkt de Raad op dat deze geen ander licht werpen op de gedane inschatting van de Raad in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn voorgehouden verwestering. Deze stukken liggen immers in dezelfde lijn als deze die reeds in het verleden voorlagen en waar de Raad oordeelde dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds oktober 2015 als verwesterd gepercipieerd zou worden en hij omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zou worden, noch dat hij aantoonde dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines van augustus 2018 waarin het profiel van individuen die gepercipieerd worden als verwesterd, als risicoprofiel is opgenomen, wijst de Raad er op dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar algemene informatie. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in voormelde Eligibility Guidelines van augustus 2018 waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...)) individuals perceived as "westernized"" (p. 48-49).

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing, de informatie vervat in het administratief dossier en het EASO rapport van juni 2018 gevoegd bij de verweernota waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, en meer in het bijzonder in het district Surobi, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die vermogen aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Waar blijkt dat de taliban over een zekere mate van controle beschikt in Surobi, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surobi dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat zij door haar verblijf in België in een pleeggezin en de activiteiten die zij doet (bodybuilding) zodanig verwesterd is dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de gewoonten en tradities in Afghanistan. Zij wijst erop dat zij afkomstig is uit een klein dorp in het district Surobi, provincie Kabul, met een sterke aanwezigheid van/controle door de Taliban. Verzoekende partij ging in haar dorp meer niet dan wel naar school. Zij vervolgt dat haar vader werd vermoord door de Taliban en zij geen contact meer heeft met haar oom, zodat dient vastgesteld te worden dat zij geen netwerk en familie meer heeft in het dorp en Afghanistan, vermits zij ook niet weet waar haar zus gebleven is. Verzoekende partij vreest dan ook dat zij slachtoffer zal worden van gedwongen rekrutering door de Taliban. Verzoekende partij benadrukt dat moet onderzocht worden welk risico zij loopt bij een terugkeer naar Talibangebied, zij, als werkloze, familieloze verwesterde jongeman die al jarenlang opgevangen wordt door een Belgisch pleeggezin. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (*“Sufi en Elmi”*) wijst verzoekende partij erop dat zij bij terugkeer naar Surobi blootgesteld zou kunnen worden aan een reëel risico op mishandeling vanwege de mensenrechtensituatie; dat uit alle rapporten de controle blijkt van de Taliban en dat verzoekende partij na een verblijf in het buitenland zou terecht komen in een grimmige situatie onder controle van de Taliban.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin wordt aangevoerd dat *“Verzoeker wens de volgende nieuwe elementen neer te leggen met betrekking tot zijn nood aan bescherming indien hij zou moeten terugkeren naar Thor Gar, een klein dorp in de bergen onder talibanbewind. Verzoeker legt kopie voor van verdere bewijzen van zijn bodybuild aspiraties en deelname aan de lichaamscultuur en verdere bewijzen dat zijn privéleven zich afspeelt in een Vlaams middenklasse milieu waar hij wordt blootgesteld aan volledige gendergelijkheid onder jongeren. Verzoeker legt ook kopie voor van een recent artikel waaruit blijkt dat rekrutering onder dwang van jonge jongens effectief schering en inslag is in sommige gebieden”*.

Bij de aanvullende nota zijn enkele documenten gevoegd die in de bijgevoegde inventaris worden aangeduid als volgt:

- *“1. Brief met foto's verwestering en integratie 2019*

- *2. Khaama Press, Detained Taliban militants admits young fighters of the group face sexual abuse, 19 Sep 2019”*.

4.2. De Raad herhaalt vooreerst dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 204 810 van 1 juni 2018 werd vastgesteld dat aan het door verzoekende partij ingeroepen vluchtrelaas, met name de beweerdde problemen met de Taliban die haar vader zouden hebben vermoord (omwille van diens weigering in te stemmen met hun vraag verzoekende partij bij hen te laten aansluiten) en die verzoekende partij en haar oom zouden hebben bedreigd, geen geloof kan worden gehecht. Het door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming louter herhalen van en voortborduren op dit eerder uiteengezette, doch ongeloofwaardig bevonden relaas - waarbij ze o.a. laat gelden dat haar oom S.H. een brief van de Taliban heeft gekregen waarin stond dat hij zich moest aanmelden en dat zij via een dorpsgenoot heeft vernomen dat haar oom is verdwenen-, is geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen met en vrees voor de Taliban te herstellen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de moord op haar vader door de Taliban en de bedreigingen gericht aan haar oom die ontvoerd/verdwenen zou zijn, komen ook verzoekende partij haar verklaringen omtrent het gemis van familie/een netwerk in Afghanistan op losse schroeven te staan.

4.3. Ter zake wordt evenwel niet betwist dat, zoals verzoekende partij ter terechtzitting herhaalt en benadrukt, zij afkomstig is uit een klein dorp (een tiental huizen) in het district Surobi, provincie Kabul, waar er een sterke aanwezigheid is van en controle door de Taliban. Ook in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd dit reeds (vast)gesteld en erkend. Zo wordt er in voormeld arrest o.a. op gewezen dat uit de door verzoekende partij neergelegde kaarten blijkt dat het gebied waaruit zij afkomstig is Talibangebied is.

In het rapport van 31 december 2018 waar verzoekende partij in haar verzoekschrift naar verwijst (pagina 6 en verwijzing aldaar), wordt (door de Taliban) gesteld dat het district Surobi, waarvan verzoekende partij afkomstig is, voor 80 % onder controle is van moedjahedien. Door verzoekende partij werd eerder benadrukt, verwijzende naar nog andere door haar bijgebrachte informatie, dat in gebieden die onder de controle staan van de Taliban er een welbepaalde en mogelijks verregaande sociale en religieuze controle is, die alle aspecten van het dagelijkse leven monitort en waarbij dit kan worden afgedwongen met extreem geweld, om te straffen of om een voorbeeld te stellen.

In de beschikking van 15 juli 2019 werd eerder het volgende opgemerkt: *“Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft aangetoond dat zijn regio van herkomst onder controle van de taliban staat en hij de onveiligheid en de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp beklemtoont, wijst de Raad er samen met verweerder op dat dit noch door het CGVS noch door de Raad betwist werd.”*

De aanwezigheid van en controle door de Taliban in verzoekende partij haar dorp en regio van herkomst staan aldus niet ter discussie.

4.4.1. Verzoekende partij benadrukt dat moet onderzocht worden welk risico zij loopt bij een terugkeer naar Talibangebied, zij, als werkloze, familieloze verwesterde jongeman die al jarenlang opgevangen wordt door een Belgisch pleeggezin.

4.4.2. De Raad benadrukt vooreerst dat verwestering geen aangeboren kenmerk is, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde mensen’ hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze ‘verwesterd’ zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong.

Deze re-integratie kan afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoeker dient dan ook op individuele wijze zijn vraag om internationale bescherming te staven en aantonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonen.

4.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij als minderjarige op vrij jonge leeftijd naar België is gekomen.

Zij verblijft hier inmiddels reeds verschillende jaren en heeft alzo een groot deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongen, in België doorgebracht. De verklaringen en documenten van verzoekende partij, die hier in een Belgisch pleeggezin leeft en (alzo) in grote mate afgesloten is van de Afghaanse cultuur, hier al jarenlang school loopt en met periodes (in het kader van haar studies) werkt, ook als vrijwilliger, en die voorts o.a. ook actief aan het verenigingsleven participeert, geven bovendien blijk van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.

4.4.4. De Raad is dan ook van oordeel dat, daargelaten het ongeloofwaardig karakter van verzoekende partij haar verklaarde vluchtredenen, gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot de concrete en specifieke, persoonlijke situatie van verzoekende partij, de kans reëel is dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de Taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan verzoekende partij: (i) het feit dat verzoekende partij reeds jaren geleden op vrij jonge leeftijd als minderjarige haar regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten richting Europa, (ii) haar jarenlange verblijf en integratie hier in de Belgische samenleving in een Belgisch pleeggezin, en (iii) het gegeven dat zij afkomstig is uit een dorpje in het Afghaanse district Surobi dat in handen is van de Taliban die er een groot deel van het district controleert waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat haar terugkeer onmiddellijk wordt opgemerkt door o.a. de Taliban.

Daarnaast dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekende partij haar vrees met enerzijds de strenge sociaal/religieuze Afghaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht alsook die van verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent o.a. het risico op gedwongen rekrutering door anti-gouvernementele organisaties en milities zoals de Taliban van jonge mannen (die terugkeren), zoals verzoekende partij. Tevens dient rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, inzonderheid op het Afghaanse platteland, die als “*verwesterd*” worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen.

4.6. De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking. In het licht van het geheel van alle elementen met betrekking tot de specifieke, concrete en persoonlijke situatie van verzoekende partij, zoals o.a. ook de stukken bijgebracht op zitting per aanvullende nota, en mede in acht genomen de informatie door de partijen verstrekt, houdt verzoekende partij terecht voor dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

5. Verzoekende partij haar specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS